Pregaria.cat

Entrada

Revolta pagesa

Per MartaF el dj., 06/06/2024 - 08:00

Aquesta setmana, els tractors han tornat a tallar carreteres. Són circumstàncies que ens obliguen a repensar la nostra relació amb la terra, la mateixa que maltractem amb el nostre silenci i també, envers una pagesia ferida per unes polítiques injustes que no respecten ni dignifiquen la seva feina. Però nosaltres ens hem convertit en còmplices d'aquest sistema que escanya els agricultors i ramaders de casa nostra menyspreant els productes locals cada cop que comprem a una competència que ve de fora de les nostres fronteres. Per això la crisi de la nostra pagesia és una qüestió ineludible que ens afecta de ple com un dard que duem clavat al pit però que, il·lusos de nosaltres, malgrat que el dolor ens crema com un dimoni, ens estimem més de no fer-ne cas. Aquesta és la paradoxa de la nostra societat que avança cap a un univers de possibilitats perillosament il·limitades gràcies a la tecnologia i al poder de la intel·ligència artificial, però que abandona la humanitat en nom d'una set insaciable. Des del moment en què tu i jo ens delim per fer un cafè amb llet cada dia, menjar un entrepà de pernil i formatge o un bon plat d'amanida, cal que ens replantegem el nostre model de consum.

En un context crític, les nostres decisions a l'hora de comprar compten més que mai. Amb la pujada dels costos de producció, una Política Agrària Comuna de la Unió Europea que imposa unes obligacions a la pagesia sense compensació econòmica, l'especulació cada cop més ferotge sobre l'espai agrari, la complexitat creixent de la burocràcia i sense una norma de reciprocitat amb països importadors agroalimentaris, quin és el futur de la nostra pagesia? I com podem ser tan insensibles a unes reivindicacions que, al capdavall, només defensen justícia per la terra i per a tots els qui la treballen? Una pera, una taronja o una ceba poden marcar la diferència, per això fixa't molt bé d'on procedeixen perquè poden acabar sent la ruïna d'un sector amenaçat si no ens unim com un sol poble per protegir-lo.

Així que, cada cop que vegis tractors a la carretera, no esbufeguis i suma't a la seva crida pacífica perquè la seva lluita també és la teva, encara que no ho sàpigues: «No! La misèria de l'home no surt pas de la terra, la pena no li ve de fora: se la forja ell mateix» (Jb 5, 6-7). Som nosaltres, amb les nostres accions i omissions, qui sembrem la misèria sobre la terra.